

KONFERENCE

„Cesta ke spolupráci – rozvoj česko-norského partnerství“

„Role třetího sektoru při ochraně lidských práv – monitorovací a kontrolní role neziskových organizací v občanské společnosti“

Anna Šabatová (*1951), předsedkyně Českého helsinského výboru

Studovala filosofii a historii na Filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Brně. V roce 1971 však byla odsouzena na tři roky odnětí svobody za organizování letákové akce k parlamentním volbám a za šíření samizdatu. V prosinci 1973 byla podmíněně propuštěna a o tři roky později v roce 1976 podepsala Chartu 77. V období mezi lety 1987 a 1990 se účastnila spolupráce polských a českých disidentů v iniciativě „Polsko-československá solidarita“ a byla její mluvčí.

Od září 1990 do konce roku 1991 působila jako poradkyně ministra práce a sociálních věcí pro styk s NNO. V roce 1998 dostala za svou činnost Cenu OSN za obranu lidských práv. v letech 1999 až 2000 působila také jako externí poradkyně ministra práce a sociálních věcí pro oblast sociálních služeb. V letech 2001 až 2007 byla zástupkyní veřejného ochránce práv, kde se zaměřila zejména na sociální oblast. V roce 2002 byla prezidentem Václavem Havlem vyznamenána Medailí Za zásluhy I. stupně. V současné době je předsedkyní Českého helsinského výboru a členkou Evropského výboru pro zabránění mučení Rady Evropy.

Gunnar M. Ekeløve-Slydal (*1962), zástupce generálního tajemníka Norského helsinského výboru

Získal ekvivalent B.A. (bakalář svobodných umění) ve filosofii, s vedlejším zaměřením na dějiny idejí a křesťanství. Dále se věnoval studiu matematiky, žurnalistiky a problematiky lidských práv. Má rozsáhlé pracovní zkušenosti jako editor a projektový koordinátor v Norském centru lidských práv, je aktivním lektorem a kostelním varhaníkem. Ve velkém rozsahu publikoval v oblasti lidských práv a filosofických témat.

V současné době se věnuje psaní publikace zabývající se tématikou demokracie a lidských práv ve střední a východní Evropě. V rámci působení v Norském helsinském výboru se zaměřuje na projekty Střední Asie, aktivity spojené s mezinárodním trestním právem, norské projekty a projekty v Turecku.

„Jak aktivně zapojit občany do dění občanské společnosti? Potřebujeme dobrovolnictví institucionalizovat?“

Birgitte Brekke (*1954), generální tajemnice v Asociaci neziskových organizací Norska

Vystudovala práva. Od roku 2006 působí jako generální tajemnice Asociace neziskových organizací Norska a od roku 1997 jako předsedkyně mezinárodní řídicí skupiny vzdělávacích programů zaměřených na lidská práva Amnesty International - „Výuka pro svobodu“ a „Akční program výuky práv“. V období 1994 až 2000 pracovala v předsednictvu AI Norway, přičemž poslední dva roky byla jeho předsedkyní. Její dosavadní pracovní zkušenosti zahrnují působení na Ministerstvu spravedlnosti (řídicí pracovnice v letech 1993-1995), v Norské agentuře pro rozvojovou spolupráci (NORAD; vedoucí pracovnice v letech 1996-1998), v Norské asociaci přírodních vědců (generální tajemnice v období 1998-2006) a v Norském ředitelství pro veřejné silnice (řídicí pracovnice v letech 1992-1993).

„Interakcí orgánů státní správy s neziskovými organizacemi k účinnější ochraně životního prostředí. Definování společných cílů a pojmenování problémů“

Pavel Šremer (*1941), biolog a ochránce životního prostředí

V roce 1968 absolvoval studium biologie na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze a začal vědecky pracovat v Mikrobiologickém ústavu ČSAV. Byl však uvězněn za své aktivity proti invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa a později pracoval ve Výzkumném ústavu antibiotik a biotransformací. Byl signatářem Charty 77. Od června 1990 byl poslancem Federálního shromáždění a členem výboru pro životní prostředí. V letech 1997 až 2003 pracoval v České inspekci životního prostředí, a poté v Českém ekologickém ústavu. Od roku 2006 pracuje na Ministerstvu životního prostředí, v současnosti jako ředitel odboru odpovídajícího za ekologickou politiku.

Koncem 70. let se zapojil do dobrovolné ochrany životního prostředí v bratislavské organizaci Slovenského svazu ochránců přírody a krajiny (SZOPK). Byl spoluautorem návrhu národního parku Podunají a návrhů řady chráněných území v oblasti Bratislavy, Malých Karpat a Záhoří. V roce 1992 byl zakládajícím členem Společnosti pro trvale udržitelný život a v letech 1997 až 2006 byl jejím předsedou. V roce 2001 získal Cenu ministra životního prostředí.

Jan Havlik, (*1979), programový manažer v Nadaci Bellona

V roce 2006 dokončil magisterská studia na Katedře Evropských studií na Univerzitě Nová Sorbona – Paříž III a o rok později úspěšně zakončil Evropská studia na Fakultě sociálních věcí Univerzity Karlovy v Praze. Pracoval jako učitel anglického a francouzského jazyka, tlumočnick a překladatel (např. v roce 2004 český překlad knihy Francise Fukuyamy Budování státu). Absolvoval také stáž na české ambasádě v Paříži (květen až červenec 2006) a pracoval jako asistent člena Evropského parlamentu Josefa Zieleniece.

V letech 2007 až 2010 pracoval na Ministerstvu životního prostředí, kde koordinoval české předsednictví v Radě EU v roce 2009. Od roku 2010 působí jako programový manažer programu CCS (Carbon Capture and Storage) v Nadaci Bellona.